

Rørdam: Begge de ærede Medlemmer, der har haft Ordet i denne Sag, det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghjerg) og det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup), er ikke i synderlig Grad kommet ind paa Lovforslagets enkelte Paragraffer, men har mere holdt sig til de store Hovedlinier og Principper. Dette skal jeg ogsaa gøre.

Det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) mindede lidt om Sagens Forhistorie, blandt andet om den Kommission, der har været nedsat. Denne Kommission var i visse Henseender en mærkelig Kommission, ikke alene fordi den sad saa overordentlig længe, 10—11 Aar, men ogsaa paa Grund af det, der skete indenfor den. Jeg skal ikke dvæle ved en saadan lille Ting som, at da Kommissionen begyndte, havde den som Sekretærer to unge Assistentter, men inden den var færdig, var de begge avanceret til Departementschefer, men jeg skal gøre opmærksom paa, at af Kommissionens Medlemmer var der ikke mindre end 8, der i Tidens Løb blev Ministre, 2, der blev Borgmestre i København, og 1, der blev Raadmand i København, saa at de af disse Grunde fik Forfald. Endelig afgik en stor Del af de øvrige Medlemmer ved Døden. Kommissionen blev derfor i Tidens Løb helt fornyet. Jeg tror, jeg var det eneste Medlem, der sad i den fra Begyndelsen til Slutningen, uden at der hændte mig noget særligt. Jeg har derfor haft Lejlighed til at sætte mig grundigt ind i hele denne Sag, og i det her foreliggende Lovforslag har jeg en vis Andel, idet det i alt væsentligt er i Overensstemmelse med det Forslag, jeg har stillet i Kommissionen.

Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem fra Verringe (Jensen-Sønderup) sagde, at der oprindeligt her i Tinget var Stemning for Forsikringstanken. En saadan Forsikring ser ogsaa ved første Øjekast tiltalende ud. Der er, naar man ikke ser nærmere til, noget overordentlig tiltalende i dette, at enhver, der bliver Invalid eller paa Grund af Sygdom ikke kan arbejde, har Ret til en Understøttelse, at det altsaa ikke er en Naadessag, at en saadan gives, men noget, som han har betalt for, og som det er hans simple Ret at faa. Men ser man nærmere til, viser det sig, at der klæber overordentlig mange Mangler ved Forsikringstanken, saa mange Mangler, at jeg ikke har kunnet gaa med til den. Saaledes som man havde tænkt sig Forsikringen indrettet, skulde Midlerne til-

vejrbringes ved, at enhver Person paa et eller andet Tidspunkt af sit Liv betalte et bestemt Beløb, og for dette Beløb fik han saa senere, hvis han blev Invalid, være sig paa Grund af Sygdom eller Alder, en Sum udbetalt.

Man har tænkt sig forskellige Maader, hvorpaa dette Beløb kunde tilvejrbringes. Man har saaledes tænkt sig, at der fra det 15de til det 30te eller 36te Aar skulde betales 2 Kr. om Maaneden. Dette har jeg været meget imod, fordi det i Virkeligheden var at lægge en Kopskat paa ethvert Individ, uanset om vedkommende havde Evne til at betale, og det Beløb, den forsikrede i Tidens Løb kunde faa, blev efter min Mening saa lille, at det i Virkeligheden ikke betød synderligt for vedkommende. Der maatte altsaa fastsættes saa store Præmier, at de i Virkeligheden vilde blive uoverkommelige for mange. I Stedet for at lægge en saadan Skat paa var det rimeligere at tage Beløbet af de almindelige Skatter. Jo mere vi i det hele tumlede med denne Forsikringstanke, desto mere urimelig forekom den mig at være. Der skulde saaledes en saa uhyre Administration og en saa uhyre Kapitalopsamling til, naar Tanken var fuldstændig traadt ud i Livet, at Ordningen i mange Henseender vilde blive meget for dyr og omfattende. Det var ogsaa noget urimeligt at tvinge en hel Række Mennesker til at forsikre sig, som maaske aldrig fik Brug for Forsikringen. Naar en Person i en lang Aarrække havde betalt, blev der maaske ikke Brug for Forsikringen af den simple Grund, at han døde og ikke efterlod sig nogen Arving, som Forsikringen kunde tilkomme, o. s. v. Naar Præmien skulde betales i den unge Alder, vilde endvidere mange ikke have Midler til at betale den, og det maatte da tilfalde deres Forsørgere, og disse var maaske heller ikke i Stand til at betale den. Det stod for mig som ret irrationelt, f. Eks. at tilvejrbringe Præmierne ved at gøre Udpantning, naar Sagen laa saaledes, at Forsikringsbeløbet maaske en Gang i Tiden slet ikke kom disse Folk til gode.

Jo mere jeg saa paa denne Sag, des mere kom jeg til det Resultat, at i Stedet for at have hele dette vidtløftige Apparat med Indbetaling af bestemte Præmier og siden hen Udbetaling af Forsikringen med kommunale Folk, der skulde opkræve Præmien, med en Statsforsikringsanstalt o. s. v., vilde det være mere naturligt at gaa helt bort fra dette og lade Beløbene udrede af de almindelige Skatter, som dog til Dels